

Megkeresni elfelejtettek

– 1914-1918 –

Ahol becsapódott, s a földbe fúródott az üstökös, körben a kráter szélét szétszagattott fák, megpörkölődött bokrok, agancsok és gereznák takarták; s még sokáig derengett a fény – lebegtek fennakadva a csóva szétszakadt foszlányai.

Te valahol lent lehettél a kút füstölgő mélyén. De a hangok, amik fölszivárogtak, nem a te hangjaid voltak – valaki lent egy régi, nagy háborúról mesélt: azokról az időkről, amikor mi még nem éltünk, de már rólunk szólt minden.

Ahogy egy-egy szikla hullt, vagy földtörmelék pergett a kráter kútjába, ágyúdörgést és hidroplánok berregését lehetett hallani. Lőporfüst fojtó szaga szállt és én féltettem, hogy odalenn el ne ess egy ütközetben. Hogy hazatérj.

Hogy hazatalálj: magam fekete gyolcsban, szemem virrasztó fényben. Vártalak. Ám a hír, amit felőled egy túlélő bajtársad hozott, nem volt kedvező. Aki most lent mesél, ő látott utoljára. S bár elhatároztam, hogy elindulok és légy bárhol is, megtalállak, de mindez oly régen történt, hogy az idő közben üstökössé lett, s végül belefúródott a földbe.

Összeszedi, de hiába

Összeszedi, de hiába.
Valami szétszórja mindig.

S mégis, újra, s újra végigsimít a Nap hideg korongján, s testének árnyaival alkonyatba öltözteti a délutánt.

Ilyenkor a fű buja zöldjén az ösvény csupa talp, csupa iramlás, s elnyúlik lustán, akár állának borostái mögött a megbúvó, karcsú heg.

Arcukat vesztett szemek és szemüket vesztett arcok kis aranyfillérei csillognak a fű és az ösvény szegélyén. Mint annyiszor, most is összeszedi őket. De hiába.

Valami szétszórja mindig.

Bereti Gábor (Miskolc, 1948): író, költő, kritikus. Verskötetei: *A szabadság szenvedélye* (2009), *Titkolt múlt – tiltott jövő* (2015).